

Naplóversek

2010. november 25. csütörtök *csáth*

csáth írja korai naplói
egyikében hogy *anyika*
a 19. században
vette fel a poharat
s a 20. században tette le
1900. december 31-e
és újév között
új évszázadba fordult az idő
brenner józsef mint a modernség
hajnalának szemtanúja
körötte még a véletleneknek is
formátuma van
nem mindennapi formát adni
a létnek s nagyon gyorsan
a formátlanban süllyedni el
az égen a csáth nevű
üstökös suhan
romantikába illő magányban
egy pillanatba százezer
másik pillanat befér
a mi időnk és létünk sokkal kisszerűbb
bár száz évre rá ugyanoda
egy új évszázad küszöbére értünk
nem volt ki meglesse a pillanatot
s dokumentálja – a maga

kivételességét mindenki
maga érzi vagy nem érzi át
jobb híján csendben készülődik
egy elkövetkező új évtizedre

2010. november 30. kedd *ladik*

ezüstbiciklin kellett volna
a múzeumba menni
így nem lett volna gond a parkolás
az egész város a parkolás
poklában sistereg
bűdös környezetszennyező
gázokat termel
a sebesség a könnyű suhanás után
tenyérszíni lámpaernyő alatt nyüzsgő
gépkocsi-rovarok között
mily könnyedén libbenhetnél (f)el
ladik k. ezüstbiciklijén
hólánccal sem kell
(mert közben havazni kezdett)
se elsősegély-felszerelés
ha az aszfaltról az égbe röpít
bőrödöt nem sebzi fel
az időközben megváltozott közeg
még az sem szükséges
hogy a (volt forradalmi) múzeum előtt
kerékpárparkoló legyen
(tegnap volt a békebeli ex-yu
köztársaság napi ünnepe
ami már nem az se ex-yu se ünnep)
ezüstbicikli-parkoláshoz
nem kell semmi
a felfelé vezető lépcsőfokokat is
könnyedén veszed
testetlen ezüstkerékpáron
bekarikázol a semmibe
(így hangzana jól de mégsem
így van) bekarikázol egy képbe

2010. december 1. szerda *vagy szajkó*

vagy akkor inkább szajkó piros
biciklije (az igazi művészeknek
beszélő neve van
a nevük is költészet szajkó
weöres nemes nagy pap ladik)
a kép alsó sarkába festett
madár-vízjel jelzi hogy
az égből jött s az égbe visz
innen azután lehet
pedálozni a semmibe
mely a szintén szabadkai
születésű költő szerint
esti kornél útjainak
tág univerzuma – a minden
(és azúr és mindenség-titok
de j. a. beint: légy fegyelmzett)

2010. december 2. csütörtök *költői kérdések napja*

kedves d. december másodika van
a nap későn kel korán nyugszik
én nem nyugszom tudhatod
s ez egyszerre több mindent jelent
azt is hogy nem nyugszom el időben
szeretem figyelni az éjszaka hangjait
a titkokat rejtelmeket mindig is szerettem
a belső neszek ilyenkor mozdulnak bennem is
s valóban nem nyugszom más értelemben sem
szervezek elégedetlenkedek az életünket itt
s az életünk – ami a. m. általában minden –
miatt – s te ott?
minden nap kelsz és nyugszol a nappal
(a holddal?) vagy folyton virrasztva élsz?
mit látsz s a látottakról – jó lenne
tudni – mit gondolsz?
vagy másokban inkarnálódsz?

sokszor gondolok arra
hogy idegen jelmezekben
nem te sündörögsz-e itt
körülottem vagy bennem
mondhatnám – de nem
aki egyszer kiköltözött a házból
nehezen költözik oda vissza be
s a ház a ház életünk intim tere is
málladozóban roppan a lépcső
lépteim alatt és más utakra visz
tengerszint-magasságban az álmok
egyre alacsonyabban szállnak
a padlástér háromszöge alatt
de mégis mintha bent legbelül
nagy tágasság s lélegző szárnyak
az erkélyről beáramló kásás hidegben
minden újra és újra életre kel
télidő télvíz mindent elrejtő
köd szítál s az örök költői kérdés
hogy kell-e a versbéli ködhöz a valódi is
a könnyűség érzetéhez pihehó
s egyáltalán: érezni érzékelni
gondolni vagy lenni csak
délután négy óra van
a peugeot kijelzőjén +2 °celsius

2010. december 8. szerda
a hallgatás napja

a végén kezded az elejét
év végén naplóba fogni
fogyó hálóval halat
miközben a vízöntők
ontják fentről az égvizet
a kimondatlan szavak mondatok
egyre növekvő dossziéja
degeszre tömve
mennyit bír el a hallgatás
a fogyó naptár lapjait

lapozgatom
hány átlapozott év és benne
mennyi némaság
már elfeledtem mennyi ebből
az egy napra jutó adag
melyet mint tablettát a fogunk
közé szorítjuk s nyeljük el
ha mozdulok elnyelt szavak
és mondatok karcognak
hét óra van szép estidő
a kertben semmi moccanás

2010. december 10. péntek –
december 11. szombat
navigare necesse est

a fáradtság lentről indul
a koponyáig a lábon
és a törzsön át halad
röntgenképen képernyőn látott
hajószerkezet a test
a bordák jelzik a érvonalat
a gyerekkor könnyű sajkája
majdnem súlytalanul lebeg
a víz s az ég között
a kettő szorosan egybeér
vagy egybesimul így pontosabb
van szorosság és simulás
ezt folyton érzed míg el nem válik
a fönt s a lent s a kettő közé
be nem úszik valamilyen
párás ködös üresség
amelynek nincs neve
holott innentől kezdve
e sávban élsz
hol elsúlyosodnak
és erejüket veszítik a tárgyak
mi tartotta magát a földre hull
a test is: a bordák

és a csontozat a váz néhány
roppanást kibír de fárad
a fáradtság letről indul
és felfelé halad
a sajka-lét mind távolabb
elnehezülnek a tárgyak
sorra dobálsz ki mind
hogyan felszínen maradhass
navigare ez naponta eszedbe jut
és ha már semmi sem marad
kiugrani lassan süllyedni el
vagy átúszni másik testbe
hajó megy el lebeg
a kérdés két karcsapás között

2010. december 11. szombat –
december 12. vasárnap
verset reggel

verset reggel kell írni
mikor még nem súlyos a nap
nem nehezülnek el a tárgyak
még tartja magát a test
a késő délután nem veti
mélyre súlyos horgonyát
vagy éjszaka amikor egyik
nap a másikba fordul át
könnyűség a bordákon a vállon
a költészet ideje ez is
mínusz 2 °C-on minden
megdermed odafagy
elérhető és fogható
a fény racionalitása helyett
az éj varázsa
érvényüket veszítik
a fizika törvényei
nincs minden vízbe mártott test
se gravitáció se szabadesés
a gyorsulás nem mérhető

nincs tér amibe newton
almája belezuhanna
és nemsokára újra reggel
mikor még nem súlyos a nap

2010. december 12. vasárnap
elmos mindent

közben se víz se felhő száraz
kopár fagy kedvetlen hideg
felelne meg a versnek holott
hó olvadás +8 °C-on
eső mely elmos mindent

Marija Kerekes fotója

